

enkelte af disse Oplysninger har jeg privat haft Lejlighed til at se. Det har væsentligt været det ærede Medlem fra Hornslet (N. P. Jensen), der har tumlet med de herhenhørende Tal. Den Opgørelsesmetode, han har anvendt, har jeg faaet et Indblik i gennem de Ting, som han privat har vist mig, uden at jeg naturligvis har faaet nærmere gennemgaaet Totalresultaterne. Mit Indtryk har været, at det ærede Medlems Beregningsmaade ikke er af en saadan Art, at den i Virkeligheden tilfulde belyser Spørgsmaalet. Det, det ærede Medlem har gjort, har nemlig først og fremmest været det at tælle op antalsmæssigt, hvilke Ejendomme der ved Overgangen til Ejendomsskyld gaar op, og hvilke der gaar ned i de forskellige Grupper, men dette er ikke tilstrækkeligt til nogenlunde klart at belyse Betydningen af Skatteforskydningen for de forskellige Ejendomsgrupper. Der er nemlig det Forhold, som her gør sig meget stærkt gældende, at en hel Mængde Ejendomme bliver helt fri, og det er Ejendomme, for hvilke Hartkornsskatten allerede betyder ganske overordentlig lidt, saa den Byrde, de lettes for ved at blive helt fri, er ganske minimal. Ligeledes faa adskillige af Ejendommene med Fradrag fuldstændigt Fradrag ved at gaa over til Ejendomsskyld, og Resultatet bliver da, at saadanne Ejendomme, der i Virkeligheden kun faa en Nedgang paa nogle ganske faa Øre, blive talte op som Ejendomme, der gaa nedad og komme til i Opgørelseslisterne at staa parallelt med de Ejendomme, som gaa nedad, medens det meget vel kan hænde, at der er et Paalæg for den enkelte Husmandsejendom op mod de 12,000 Kr. eller der omkring, som er saa stort, at det sluger, hvad Nedgangen betyder for 10, 20 maaske 30 af de smaa Ejendomme.

Jeg tror, den Opgørelsesmaade i Virkeligheden ikke viser ret meget, og jeg har faaet et Indtryk deraf ved en Beregning foretagen i Ministeriet paa Grundlag af de samme Kommuner, som det ærede Medlem fremdrog for os ved første Behandling, de 8 tidligere slesvigske Kommuner. Denne Beregning har jeg — jeg kan maaske sige: til Tilfredsstillelse og Glæde for det ærede Medlem — foretaget saaledes, at de ikke ere blevne delte efter Hartkornets Størrelse. Det ærede Medlem anerkender ikke Hartkornet som rigtigt Udgangspunkt i saa Henseende. Jeg har ved tidligere Behandlinger hævdet Berettigelsen og Rigtigheden af at tage Hartkornet som Udgangspunkt og har Bereg-

ninger i stort Tal ud fra dette Synspunkt. Men for tillige at belyse Sagen fra et andet Synspunkt er der nu foretaget en Beregning over, hvorledes det i disse Kommuner stillede sig, naar man tog Vurderingssummerne som Udgangspunkt og delte i Grupper derefter. Det viser sig da, at naar man tager i alle disse 8 Kommuner under eet Ejendommene under 12,000 Kr., altsaa dem, hvor Fradragene virke, have de i Hartkornsskat 9,3 pCt., hvorimod de i Ejendomsskyld faa 13,5 pCt., hvilket vil sige, at netop de Grupper Ejendomme med 1,000 eller 2,000 Kr.s Fradrag, alle disse ganske smaa Ejendomme under de 12,000 Kr.s Værdi faa ved Overgang fra Hartkornsskat til Ejendomsskyld, naar man tager det samlede Skattebeløb i de 8 Kommuner under eet, et Paalæg, der fører dem op til næsten 1½ Gang saa megen Skat, som de havde tidligere. For den næste Gruppe, Ejendommene fra 12—18,000 Kr., foregaar der en Stigning fra 5,2 pCt. i Hartkornsskat til 6,9 pCt. i Ejendomsskyld. For Gruppen fra 18,000 til 30,000 Kr.s Værdi foregaar der kun en ringe Forskydning, men endnu en Stigning, fra 10,8 pCt. i Hartkornsskat til 11,4 pCt. i Ejendomsskyld. Hele Fortjenesten ved Overgangen falder da paa Ejendomme over 30,000 Kr. Gruppen over 30,000 Kr. har 74,7 pCt. i Hartkornsskat og gaar ned til 68,2 pCt. i Ejendomsskyld. Dette Resultat for de 8 Kommuner Vedkommende har naturligvis ikke rokket min Opfattelse, det har tværtimod bestyrket den Opfattelse, jeg fra første Færd paa Grundlag af andet Materiale, der efter mit Skøn staa fuldt ud ved Siden af det, der her er Tale om, er kommen til.

Derfor tror jeg vedblivende, at den rette Vej i Virkeligheden vilde have været den foreløbig at standse den Overgang, som nu skal foregaa, for at søge et bedre og retfærdigere Grundlag end det, vi i Øjeblikket have. Og Tankegangen med Hensyn til, hvorledes dette Grundlag skulde være, er i Virkeligheden klart udformet her i Tinget hos en meget stor Part af Tingets Medlemmer. Imidlertid, man har ikke villet gaa denne Vej; de forskellige Retninger, der vel kunne siges at have Hovedansvaret for Skattelovene af 1903, have ikke været villige til at erkende, at disse Skattelove paa det givne Punkt vare daarlige end dem, de afløste. Det har man ikke villet gøre. Man har indrømmet, at der var Mangler derved, men man har villet søge andre Veje til at afbøde disse